

Lam og Lovinde.

Baudeville-Bagatel af L. Thiboust, bearbejdet af A. Recke; Musikken komponeret af Georg Lumbye.

(Opført første Gang paa Folketheatret d. 23de Marts 1865.)

Personerne:

Paul Clapier, ministeriel Embedsmand Hr. Madsen.

Madeleine, hans Kone Fru Recke.

En lille ret elegant Sal med Dør i Baggrunden og Sidedøre paa 2den Coulisse. Foran tilvenstre en Kamin med Uhr paa. Pigeoverfor tilhøire en lille Secretair. Foran Kaminen en Kanapee; nærved den en Pouf. Paa hver Side af Hoveddøren en Comode, paa dem en japanesisk Vase. Stole og Vænestole.

1ste Scene.

Clapier, alene.

(Naar Tæppet gaaer op, aabnes Døren tilvenstre og Clapier viser sig i Morgenstue og Trøje med et Sille-tørklæde om Hovedet. Al. slaar 8.) Nei, den Rolighed bræber mig — Men det kan jeg Alltsammen takke min Ven Berlurot for. Jeg sagde til ham — „Man har foreslaaet mig en ung Pige med 80,000 — hvad siger Du til det?“ „Tag hende, min Ven, — svarede han — tag hende med Kyshaand“ — og jeg tog hende. Jo det var et godt Raad. Og det er ikke for det — min Kone er ikke ilde — De skal strax faae hende at see — hun er endogsaa meget net. Naar De f. Ex. møder hende paa Gaden, er jeg vis paa De vil sige: Død og Pine — det var en Kone der var værdt at eie! — Nei — nei, hun mangler Charakteer, Liv, Fut — kort sagt, jeg har giftet mig med et Faar — det er Sagen — og hele Ulykken er, det kan ikke gøres om. Nei saa priser jeg mine Venner — de nøies med Kjæresten — Der er nu (sætter sig, — fortrolig til Publikum) Dubouchet — han har en Veninde, der hedder Malvina; hun er nydelig, hun har Følelse, hun er poetisk og svær-

merist — og Topinards Kjæreste, Caroline — flot, hun øser Penge ud med begge Hænder; og siffig er hun, med Kjole, der slæber efter hende, en lille Hat ned paa Næsen og Mantille med Angora-Dvaster ned ad Ryggen — og endelig Gustavs Aale, snysende af Skinsyge, heftig og glødende — Ah hvor Gustav maa være lykkelig — (seer sig om og gaaer hen og sætter sig ved Secretairen.) Jeg er ene — jeg vil gesvindt føie et nyt Kapitel til min Dagbog (tager en Nogle op af sin Lomme, aabner Secretairen og sætter sig til at skrive, medens han siger) Gudbevares; hvilken Tilværelse. Ingen Passioner — kun en respectabel Kjedsomhed — en Sø uden Bølgeslag! Ak, mit Kongerige for en Storm! Om 2 Minutter vil min Kone være her — stierlig og sliffet — og hun vil sige: „Godmorgen min Ven! Godmorgen min elskelige Vasse! Har Du sovet godt? Vil Du spise Frokost?“ See saadan er det nu gaaet i 3 Maaned. Det er et Helvede — Lust, Lust! (han lægger hurtigt Manuscriptet ind og laaser af. Madeleine kommer ind fra Vænstre.)

2den Scene.

Madeleine. Clapier.

Madeleine (i Morgencostume.) Godmorgen min Ven!

Clapier (affbes.) Hvad sagde jeg?

Madeleine. Godmorgen min elskelige Vasse! (hun byder ham sin Pande til Kyss.) Har Du sovet godt? Vil Du spise Frokost?

Clapier (affides.) Der har vi den — hele Ramsen.

Madeleine. Hvem skal idag dække Bord for lille Polle? Det skal hans egen lille Madeleine!

Clapier. Hvor er Pigen?

Madeleine. Jeg har givet hende Lov at gaae ud idag.

Clapier. Det skal Du ikke have Tak for (staaer op.)

Madeleine (siddt.) Er min Basse bange for at han ikke skal blive godt passet? Du kan være rolig, Alt er parat — En fortrinlig Cotelet, ægte Schweizer-Ost og en god Flaske St. Julien. Er saa Barnet fornøiet?

(Gaaer lidt ud tilhøire.)

Clapier (ene.) Saadan gaaer det i et Kjørebæk i 3 Maaneder — Nei det maa have en Ende.

Madeleine (bringer et lille dækket Bord ind som hun sætter tilhøire ved Secretairen.) Seer Du — der er Frokosten.

Clapier (gaaer hen til Bordet og ubryder.) Hvad — skal det være Coteletter?

Madeleine. Ja, min Ven — Du holder jo meest af dem fastige.

Clapier. Fastige — ja men de ere jo raae. Troer Du jeg spiser raat Kød som Jaguaren i den zoologiske Have?

Madeleine. Godt, min Ven — jeg skal sætte dem lidt over Ilden medens Du klæder Dig paa.

Clapier. Ja det er sandt, jeg skal ind at klæde mig paa.

Madeleine. Og Du kan være rolig — Polle skal ikke komme forfildig paa Contoiret — Coteletten skal være istand til Basen kommer igjen.

Clapier. Nei, det er for galt!

(Han gaaer ud tilvenstre.)

3die Scene.

Madeleine, alene.

(Hun seer efter om han er gaet — tager saa en Nøgle frem af sin Lomme, og luffer hurtigt Secretairen op, hvorefter hun tager Mandens Dagbog frem.) Jeg maa dog see om Cavaleren har føiet noget Mere til i sin Dagbog — (blader i den) Malvina — Caroline — Adele — det

kjender vi. — Her kommer noget Nyt (læser.) Den 18de Januar. Sidt Jan- den havde Berlurot, der raadede mig til at gifte mig (taler.) Yderst smigrende (læser.) Madeleine mangler Character, Liv, Fut; min Tilværelse er en Søe uden Bølgeslag — jeg kjæder mig som en Brødsforpe, der ligger bag en Dragkiste (taler.) Herregud, og jeg som holdt saa meget af det Uhyre (lægger Dagbogen ind, luffer af og gjemmer Nøglen.) Naa saa Du sværmer for sentimentale, flotte, skinsyge og lidenskabelige Qvinder — godt — Du skal faae dem, Sardanapal! — Din Cotelette er raa — den skal blive stegt — det kan Du stole paa, min Ven! Vent bare lidt (hun sætter Coteletten ind i Kaminen.) Du vil have Bølgeslag — Godt — Du skal baade faae Lyn og Torden! (hun sætter sig paa Canapeen.)

4de Scene.

Madeleine, Clapier kommer paaklædt ind.

Clapier (til Publicum.) Chemisen laa strøget, Ermeftapperne var sat i — Støvlerne børstede — Gudbevares! — Hy, hvad er det? Her lugter jo brændt! (sætter sig tilbords.) Naa — det var de Coteletter.

Madeleine (staaer op og bringer den paa en stor Gaffel.) Værsaagod, min Ven.

Clapier. Hvad skal det betyde?

Madeleine. Jeg har bare brunet dem lidt.

Clapier. Brunet dem — det er jo Kul, Cokes —

Madeleine (antager successive-en poetisk Tone, medens hun stadig holder Gaffen med Coteletten.) Ja — Herregud — hvad skal man sige til det? Livet er en Prøvetid. — (Clapier hæver Hovedet.) Himlen er blaa — Skoven grøn — Verden deilig — Fuglene synge quirrevit, quirrevit.

Clapier (affides.) Hvad gaaer der af hende?

Madeleine. Paul — siig mig — Troer Du paa Sjælevandringen?

Clapier (affides.) Hvad fattes hende! (høit) Hør, læg dog den Gaffel fra Dig.

Madeleine (enthousiastisk.) Nei, Du

troer paa Sjælenes Paradiis — Aah, hvor skjönt — som en hvidlig Røg, en Damp, at flyve bort med Evalen — fri for jordist Prosa at svinge sig med Skjen og synge quirrevit, quirrevit.

Clapier (affides.) Men hvor i Alverden er hun bleven saa forstruet?

Madeleine. Paul!

Clapier (isærd med at putte et Stykke Ost i Munden.) Hvad er det?

Madeleine (sætter sig paa Canapeen.) Kom lidt hen til mig.

Clapier (lystrer.) Her er jeg, min Pige! (affides.) Det gaaer ikke naturligt til.

Madeleine. Ja saadan. Lad mig hvile mit Hoved ved dit Bryst og tælle dit Hjertes Slag. Huffer Du de 8 Dage vi tilbragte i Dieppe?

Clapier. Javist gjør jeg.

Madeleine. Huffer Du Seiltouren?

Clapier. Da jeg blev søsyg — Savel — men hvorfor?

Madeleine. Det dybe Hav — det umaadelige Hav — (synger.)

Stolte Hav, violblaa Sol
End jeg stander paa din Bred
Medens Dagens lyse Genier døe,
Henad Volgen Sneffen gled.
En Normann, saa ung og kjæk,
Stod og vinked' mig paa Dæk,
Sag mig drømte i hans Arm,
Men blev vækket af Vølgelarm.

Søde Minde, da jeg foer
Ud hvor Havets Hersker boer.
Grant dernede i det dybe Blaa
Sag den skjønne Havmand saae.
„Kom“, han hvidsted, „kom min Brud“,
— Du af Drømmen rev mig ud —
Alt jeg hviled' i hans Favn,
Ewig, ewigt er nu mit Savn!

(Rister Tone.) Hør sig mig min Ven, hvis Du mister mig, vil Du saa gifte Dig igjen?

Clapier (affides, idet han reiser sig.) Heutdes Conversation er noget springende, (hoit.) Det er Noget man ikke gjerne taler om, Du.

Madeleine (reiser sig.) Na — lige meget — Du veed jeg har mine Sager i Orden (sætter sig i Lænestolen ved Bordet — han

tager Pouffen og sætter sig hos hende.) — Ja see engang — see min Huusholdningsbog — Aah — Du kan rolig læse den — tag den! (hun tager den op af Lommen og rækker ham den.)

Clapier (tager den.) Men hvorfor! Jeg veed jo Du er en god Huusholderisse — ja næsten altfor god.

Madeleine. Læs! — Jeg vil Du skal.

Clapier (reiser sig.) Ja det er en anden Sag.

Madeleine. Læs, min Ven.

Clapier (læser.) Den 5te. Et Bundt Rader — Den 6te. En Gaas — Den 7de. En Hest — (ubryder.) Hvad, en Hest?

Madeleine. Ja! En Englænder — en Fuldblods, min Ven! Bliv ved!

Clapier. Den 8de. Piber, Ridepidst, Dame-Sadel og Bidjel — Sadel og Bidjel!

Madeleine. Skulde jeg maaskee ride som i Circus, uden Sadel og Bidjel?

Clapier (taster Bogen.) For Pokker. Du skal slet ikke ride!

Madeleine. Jo jeg vil leve munter, Livet er saa kort (staar op.) Glimrende Fester, brusende Musik, blændende Lys — Nye Kjoler, Smykker og Diamanter — Vent, ja vent!

(Hun aabner Comoden tilhøire.)

Clapier (affides.) Jeg forstaaer ikke et Ord! (seer paa hende.) Hvad er det, hvad?

Madeleine (trækker efterhaanden de følgende Sager frem.) See her! Det er en Hat! (sætter den paa.)

Clapier. Det er jo en græsjelig Hat — som Damerne paa bal Mabille bruge dem.

Madeleine. Her er Ridepidsten og her er poudre de riz.

Clapier. Tænk, hun puddrer sig.

Madeleine. Vær rolig! Jeg har taget det Alt paa Credit. (See her er min Taske! Vent, lad mig prøve den (hun trækker den paa.)

Clapier. Men det er jo Galsskab.

Madeleine (affides.) Nr. 2 — det var den Flotte. Jo jeg skal give Dig den Flotte, kan Du troe.

Clapier. Madeleine! Jeg opponerer — hører Du — jeg opponerer.

Madeleine. Hør, min Bedste! Et Ord saa godt som ti! Gener mig ikke.

Clapier (affides). Saa jeg generer!

Madeleine. Ah — de Modehandlerinder, de Modehandlerinder — de vil nu gjøre Alt efter deres eget Hoved. Saa, nu er jeg slat (hun sætter Sombretraen paa Snur og smelber med Pibsten).

Clapier. Slut! Nei, min Kone maa være forbyttet.

Madeleine (syrger).

Er nu en Kabriolet kun vor Med tvende fynsende Furer for,

Vi gi'er os paa Vet,

Med samt en Socken —

Men Tommerne tager jeg —

Det gaaer i flyvende Galop

Først til Boulogneffoven op,

Saa knalder vi, saa kjøre vi

Selv Reiserinden forbi.

Du giver Frokost, og jeg er Gæst —

En Tour paa Søen vi ta'er dernæst —

Vi roe og seile, som vi kan bedst,

Jeg lover Dig — jeg skal nok gjøre Blæst!

Nu Solen daler, og Dagen daer,
Men ei mit straalende Stads-Humeur.

Jeg siger: Bee bee

En lille Diner

Du gi'er i maison dorée.

Vi flyve gjennem Krat og Bust.

Ja, Du skal mærke, jeg er Rudsst,

Og vælter jeg Dig lidt min Ven,

Saa reiser Du Dig igjen. —

Og har saa ikke min raske Gut

Sin Middagsinvitation fortrudt,

Champagnen knalder da til Salut.

See det kan man kalde for Liv og for Fut.

Og troer Du dermed det er forbi,
Saa troer Du feil — nu begynder vi —

Du siger med Smil:

„Hvor Du er gentil

Nu skal vi hen paa Mabilles!“

Og jeg, jeg svarer: „Top lad gaae!“

Der skal jeg mine Folder slaae!

Jeg skyder, spiller Billard,

Bouket i Haanden jeg har.

Jeg dandser hele den Nat saa lang

Gjør Pirouetter og Battements —

Siig har Du Noget imod engang

Imellem jeg dandser en lille Cancan?

(hun dandser til Omkvædet — Clapier vil stoppe hende).

Clapier (bryder ud). Det er nok — det er nok — læg den fra Dig (han tager Pibsten).

Madeleine. Hvad behager?

Clapier. Maa jeg bede Dig tage Hatten af.

Madeleine. Rør mig ikke.

Clapier. Hatten af!

Madeleine (striger idet hun gaaer over tilsoire). Han løfter Haanden mod mig (raaber) D gid min Moder var her!

Clapier. Saa Du kalder paa din Moder! Har Du glemt, at Du har lovet at adlyde mig.

Madeleine (gaaer bagom tilsoenstre). Jeg? Aldrig i Verden!

Clapier. Hvad siger Du! Har ikke Præsten sagt, at Dvinden skal være sin Mand underdanig?

Madeleine. Jo, det sagde Præsten, men jeg svarede ikke Ja, jeg stod og pillede paa Brudestøret imedens og tænkte, det skal jeg dog ikke have Noget af.

Clapier. Ja gjør som Du vil, jeg betaler ikke — jeg har ingen Penge.

Madeleine. Saa — Du har ikke 6000 paa Rente?

Clapier. Ja dermed skal man ikke komme vidt.

Madeleine. Herregud, jeg forlanger jo ikke at komme til Japan, bare til Boulogneffoven. — Er Du ikke tillige Huuseier?

Clapier. Jovel er jeg Huuseier, men ikke i Paris.

Madeleine. Er Du ikke Embedsmand?

Clapier. Jovel, men kun med 3000 Francs om Aaret.

Madeleine. Du vil altsaa ikke betale. Godt! (affides) Nu frem med den Skinsyge! (hoit) Saa Du nægter mig Penge — for at give dem til Andre?

Clapier. Hvad siger Du?

Madeleine. Du har en Elskerinde.

Clapier. Naa, det manglende bare!

(gaaer over tilsoire).

Madeleine. Det er oprørende — det Uhyre har en Elskerinde — det ahnede mig nok!

Clapier. Nei, nu troer jeg, Du er fra Forstanden (han sætter sig i Kanestolen nærværd Bordet).

Madeleine. Du gif ud iastes Kl. 8 og kom hjem Kl. 12. Hvor var Du henne?

Clapier. Hos en Conditør og spillede Domino med Verlurot.

Madeleine (seer ham stå i Vinen). Hvor har Du din Portemonaie?

Clapier. Min Portemonnai, (tager den op afommen) den har jeg her.

Madeleine (tager den). Der var 28 Francs og 50 Centimer i den, da Du gif ud (aabner den) og nu er der kun 25 Francs. Hvad har Du brugt de 50 Sous til? Siig mig det, hvis Du ellers kan være det bekendt.

Clapier. Jeg tabte 2 Glas Punsch i Domino.

Madeleine. Naa, saa Du spiller om Punsch. Det var de 16 Sous, men saa Resten?

Clapier (tænker sig om). Ja, saa gav jeg Opvarteren 4 Sous.

Madeleine. 4 Sous til en Opvarter, og Du nægter din Kone en Hest. O, de Mænd, de Mænd! Det var 20 — men saa videre.

Clapier (tænker sig om). Videre — hvad Fanden —

Madeleine. Vi har 30 Sous tilbage — hvad er saa de gaaet til?

Clapier (staaer op). For Pokker — det veed jeg ikke (gaaer over tilvenstre).

Madeleine. Naa, saa det veed Du ikke! (udbryder) Paul — Du har en Elskerinde —

Clapier. Madeleine!

Madeleine. Du bedrager mig. — Er hun smuk?

Clapier. Men jeg forsikrer Dig —

Madeleine. Ah, ja saadan er de, de Mænd. De snige sig ind i pæne Familiers Skjød, de rane vor Medgift, de sværge os evig Trofasthed og 3 Maanedes efter besøge de Courtesaner, overøse dem med ægte Knipslinger, Perler og Diamanter — Paul, hvortil har Du brugt dine 30 Sous?

Clapier. Nei — det er ikke til at udholde — Nu gaaer jeg min Vej — (tager sin Hat og gaaer tilbage).

Madeleine (stiller sig i Veien — theatralst). Du gaaer ikke!

Clapier (gaaer frem). Samen lad saa —

Madeleine. Du holder altsaa meget af din Juliette?

Clapier. Juliette! Jeg tjender ingen Juliette.

Madeleine (gaaer hen til ham). Gaa ikke, hører Du, gaa ikke. Alt skal være dig tilgivet, (hun tager hans Hænder) men lov mig, Du vil sende hendes Breve tilbage. Hun har jo skrevet Dig til — ikke sandt — hvor er hendes Breve? (rober i hans Lomme i Paletoten) Hvor er de?

Clapier. Nei, det er for galt!

Madeleine (trækker et Brev frem). Seer Du?

Clapier. Ja værsgod!

Madeleine (læser). „Er Du ikke saa god at laane mig din blaa Kjole med de gule Knapper. Din Oscar.“

Clapier. Ja, seer Du!

Madeleine (eftertænkende). Oscar. Hun skriver Dig til under Navnet Oscar — det tænkte jeg nok.

Clapier. Bist ei — Oscar er en ung Mand i samme Contoir som jeg; han beder om at laane min Kjole.

Madeleine. Hun vil laane din Kjole for ugenert at toure om med Dig. — O den Affhyllige (sætter sig og græder).

Clapier. Men jeg giver Dig mit Resord paa — (affsides) Nei, hvor jeg hader den Skinsyge! (hoit) Jeg forsikrer Dig —

Madeleine (grædende). Gud — det skulde — Nogen — have sagt mig, da jeg giftede mig med ham.

Clapier (i Vænestolen tilvenstre med Ryggen til Madeleine). Ja Gud give, dine Forældre havde været ærlige, saa var ikke dette skeet — men de sagde, Du var et Lam, en from Engel (reiser sig) Ah, hvor de har narret mig.

Madeleine (reiser sig). Han fornærmer mine Forældre — Elendige, Du har intet Hjerte. Ah jeg kunde dræbe Dig! (hæver Gassen, hun har taget paa Kaminen).

Clapier. Men, Madeleine!

Madeleine. Ah, den Feige — han frygter Døden!

Clapier. Ja, det gjør jeg.

Madeleine. Saa lev da, Sardanapal, lev for din Juliette! Men jeg, jeg gaaer til mine Forældre.

Clapier. Ja, skal det blive saadan ved — er det maaffee ogsaa det Bedste. —

Madeleine. Han jager mig ud af Huset.

Clapier. Nei Minsæl om jeg gjør. — Bliv, hvis Du har lyst. —

Madeleine. Blive — ja for at passe Huset som en udsel Hund, mens Du sværmer om som en Sommerfugl. Ah, jeg kvæles (tager Haanden til Panden). Bort, bort herfra! vi sees aldrig mere.

Sorte Forrader,
At aldrig disse Steder
Meer jeg betræder —
Hvad har jeg her ei lidt!

Clapier.

Er da for Fanden
Du gaaet fra Forstanden!

Madeleine.

Gik til den Anden!
For vi To — vi er toit!

Clapier.

At, skal jeg opleve dette?

Madeleine.

Reis Du kun til din Juliette!

Clapier.

Seg som for Skinsnge Hjelved!

Madeleine.

Mit Huus er mig blevet et Helved!

Clapier.

Sam mig
Da før, o Død!

Madeleine.

Stam Dig
Din Sed Du brød —

Clapier.

Hvor hun snuser!
Nu, jeg gyser!

Madeleine.

Seg vil hævne mig, Hævnen er fød!

Clapier.

See Dig
Dog ei saa galt.

Madeleine.

See mig

Du har mig kvalt —

: Men jeg siger: Før Du venter
Skal med Renter
Det blive betalt! :!

Clapier.

At, hun siger: Før jeg venter
o. f. v.

5te Scene.

Clapier, ene.

(Gaaer frem paa Kvantescenen og siger trist) See saa, det kan jeg Altsammen takke Berlurot for. Men hvad i al Verden gif der af hende? Hun teede sig jo som hun var forrykt. — Skulde jeg i den Grad have taget feil af hende. At Berlurot, Berlurot! Ja, man er gal, bindegalt, naar man tager sig en Rone paa sine Venners Ubefaling. (snynger).

Du unge Mand bedaares ei,
Og lyt ei til Sirene Sange!
Du oiner Blomster paa din Vei —
Med Gæt Du træder paa en Slange —
Tro ei paa Venneraad og ham
Der listig siger — Tag Du hende!
Hun er et fromt, uskyldigt Sam —
Nei, nei, hun er en Lovinde!

Saa gif det mig! Her var jeg før
Med Lammet gaanske godt fornøiet.
Nu sidder jeg i Lovelsøer;
De saae jo selv hvad jeg har døiet!
Til Slange Duen vorde fan,
Og til Hyane brat den Blide;
Thi raader jeg hver Egtemand,
Han see sig vel for itide!

Men er det meer, end hvad jeg havde fortjent? Seg Utafnemlige, som før beklagede mig over hendes Blidhed. Jeg var jo dog igunden saa lykkelig — for lykkelig — Død og Pine, hun skulde dog vel aldrig gjøre Alvor af sin Trusel og forlade mig? Hvad er det! — min Rone —

6te Scene.

Madeleine. Clapier.

Madeleine (fra Vestsire, klædt som i Den Scene). Godmorgen, min Ven! God-

morgen min elskelige Vaske. — Klokken er mange — vil Du spise til Middag?

Clapier (nubser). Hvad behager?

Madeleine. Ah, jeg glemmer jo reent, at jeg har givet Pigen Lov til at gaae ud. Men, hvis Du synes, kan vi jo spise paa en Restauration.

Clapier. Paa Restauration?

Madeleine. Du er maaskee bange for, at Du ikke har Penge nok hos Dig. Godt, saa tag nogle i din lille Ungkarl=Secretair — Du har ikke Nøglen — jeg skal laane Dig min.

Clapier. Din?

Madeleine (tager den frem). Ja, jeg har ladet mig lave en — lille Nøgle — til din lille Secretair.

Clapier. Ja saa! (Musik i Orkestret — Madeleine gaaer hen, lukker op og tager Manuskriptet) (affæder) Min Dagbog.

Madeleine. Ja, Du kan tage mig hen og spise, hvor Du lyfter. — Jeg er ikke vanffelig — Du veed jeg er et lille Faar, uden Character, uden Fut —

Clapier (forstaaer hende). Ah!

Madeleine. Jeg er ikke sværmeriff som Malvina eller slot som Caroline, men jeg skal see at blive det, hvis Du ønsker det —

Clapier (hurtigt). Nei — nei!

Madeleine. Jeg behøver ikke at være jaloux som Adele, for jeg veed meget godt, at Du er mig tro — og jeg vil ikke give den Eidskabelige, det morer mig ikke — Det vil da sige, hvis det kan more Dig, Paul, saa skal jeg med Fornøielse lægge mig der-
 efter; men, Herregud! vi har jo endnu kun været gifte i 3 Maaneder — det kan ikke komme Alt paa eengang. — Vent — Villien er god — og hvem veed, hvad jeg kan drive det til ved

Ovelse. Kort og godt — Du kan faae mig, som Du vil have mig.

Clapier. Nei, bliv som Du er.

Madeleine. Og Du begræder ikke din Fortid? (tager ham under Armen) Hør, Paul, har Du ikke ofte faaet extrafine Vine?

Clapier. O, jo!

Madeleine. Godt, saa lad Dig nu nøie med en lille ordinaire Vin.

Clapier. Hvad en Ordinaire? Nei en god ægte Drue! (han omfavner hende).

Madeleine. Men hvad gjør Du der!

Clapier. Jeg kryfter min Drue! Hvor jeg var affindig. Straf mig — befal over mig!

Madeleine. Saa befaler jeg Dig at give en fin lille Diner i maison d'or. Vil Du?

Clapier. Ah Du er sød!

Madeleine. Ja, det har jeg længe vidst — men Ilden gaaer ud — vent, jeg vil lægge lidt i, (hun gaaer til Kaminen og putter Dagbogen i Ilden).

Clapier. Madeleine, jeg synes, at Du aldrig maa kunne glemme —

Madeleine (viser ham Dagbogen, der blusser op). Paul, seer Du, hvor lystigt det brænder i Kaminen!

Clapier. Madeleine!

Madeleine (kommer tilbage til ham). Min Ven!

Slutningssang.

Clapier (til Publicum).

Hun lærte mig, det tør jeg mene
 At angre ærligt hvad jeg skrev —
 Tilgiv om til en huuslig Scene
 De her iasten Vidne blev.

(sagte)

Lad ei min Kone observere,
 At De fuldstændigt tilgav den,
 De kunde ellers let risquere,
 Hun gav imorgen den igjen!

(Tæppet falder).

